

gen tager fra de fattige og giver til de rige. Arbejdsløse, bistanndsklienter, førtidspensionister, nedslidte ældre på arbejdsmarkedet, alle betaler de en meget høj pris for regeringens politik.

Arbejdsløse skal endnu en gang lægge ryg til en såkaldt arbejdsmarkedsreform, og som så ofte før er der langt mere skidt end godt i reformen, når de borgerlige partier får lov til at være de idémæssige bagmænd.

I løbet af 10 borgerlige regeringsår er dagsordenen blevet vendt, så arbejdsløsheden – i stedet for at være et samfundsproblem – i højere grad er blevet til den enkeltes problem. Det er blevet god tone hos mange partier at tale om, at den enkelte arbejdsløse nok i virkeligheden skal piskes noget mere for at ville arbejde. Der er sådan set ikke noget underligt i, at en borgerlig regering med Poul Schlüter som statsminister havde den slags synspunkter. Det overraskende er derimod, at en socialdemokratisk ledet regering fortsætter og forstærker den aggressive politik vendt imod de arbejdsløse.

Hvis Socialdemokraterne i regeringen synes, at kritikken er for hård, så skal de såmænd bare lytte til et af deres egne folketingsmedlemmer, hr. Hardy Hansen, der har kaldt regeringens arbejdsmarkedsreform for tvangsarbejde til skruibrækkerløb.

Finanslovforliget indebærer, at dagpengeperioden gøres 2 år kortere, så der vil være en klar risiko for, at flere ryger nedenunder af dagpenge-systemet og ned på bistanndshjælp eller det rene ingenting. Det sociale sikkerhedsnet i Danmark rives i stykker på afgørende punkter, og det er desværre Socialdemokrater, der river og flår i det.

SF har foreslået, at den fremrykkede indsats over for de arbejdsløse sker i form af ordinære job på fuldt normale vilkår eller et kvalificeret uddannelsestilbud med mening og perspektiv. Vi er nemlig imod bevidstløs såkaldt aktivering, der mere lugter af, at de arbejdsløse bare skal se at få hænderne op af lommen. Vi er derimod for en indsats for, at arbejdsløse får tilbud om at vende tilbage til arbejdsmarkedet på fuldt normale vilkår, og vil de ikke det, ja, så hører de naturligvis ikke hjemme i dagpenge-systemet.

Men regeringen har vendt det døve øre til vores forslag. Den vil have en discountløsning, hvor den arbejdsløse skal aflønnes ringere end alle, der laver det samme, og hvor den arbejdsløse midt under den såkaldte aktivering stille og roligt glider nedenunder af dagpenge-systemet. Vi

kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor man skal smides ud af dagpenge-systemet, hvis man står fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet og siger ja til de tilbud, arbejdsformidlingen giver en.

Man kan med god ret spørge sig selv, hvem der har spillet fallit, når arbejdsmarkedspolitikken ikke virker. Er det arbejdsformidlingen, der er for dårlig, er det indsatsen, der er forkert, eller er problemet simpelt hen i bund og grund mangelen på ordinære job, og er det så ikke dér, vi skulle tage at sætte ind? Den slags spørgsmål synes vi i SF det er rimeligt at undersøge, men regeringen har med forliget valgt en helt anden holdning. Fejlen ligger åbenbart hos den arbejdsløse, og det er ham eller hende, der skal mærke konsekvenserne, når vedkommende bliver smidt ud af a-kassen. Det er for os en rå og hensynsløs politik, som vi i SF kun kan tage klart afstand fra.

For unge arbejdsløse strammes der især op, ved at de tvinges til at tage en uddannelse på halve dagpenge. For SF at se er det udmærket, hvis unge tager en uddannelse. Det er faktisk helt afgørende for samfundets udvikling og sikring af velfærden, at vi har en veluddannet arbejdskraft, men metoderne er ikke ligegyldige. Vi deler helt regeringens ønske om at mindske den såkaldte restgruppe af unge, der aldrig kommer i gang med en uddannelse. Men uddannelsestvang er sjældent den bedste motivation til at få noget ud af den uddannelse, man ender på.

SF vil derfor langt hellere sørge for en ordentlig kapacitet i uddannelserne, fordi mangelen på uddannelsespladser for os at se i vidt omfang er det egentlige problem. Vi har foreslået en job- og uddannelsesorienteret ungdomsgaranti, hvor unge efter 6 måneders ledighed garanteres enten job eller uddannelse.

Derudover er vi stærkt bekymrede for, om regeringen kører helt skævt ind på, hvilke kvalifikationer der er brug for i samfundet. Der strammes hårdt op på mulighederne for at gå på højskole og daghøjskole. Men det ender med at være spild af både de lediges tid og samfundets penge, hvis man i stedet for vil sende en overflod af ledige på truckkurser og svejsekurser uden nogen som helst sammenhæng med den lediges personlige situation og kvalifikationer.

Min lokale avis, Aalborg Stiftstidende, kunne i november måned fortælle om et hold, der havde været på svejsekursus. Hele holdet havde bestået kurset, men ingen af dem kunne få arbejde. Virksomhedernes begrundelse var